

händigheterna vid det stora Svillet. Nästan
färd. Övrigas Nässtämman. Måld
Tegner var ett "Beträffande Svillet". Men
skone glad det till med hjertat när den
manne. Det gick ett blytt, lykte, att
han inte kunde hålla sig på sin alla,
"Kärlighet" utan det, att han drack
från en träff, det var åtminstone all-
mänt bekant. Men just sådana fri-
ten är det, som Verlden kändes. De
anses för Verlden kändes. Medan hjertat
Ämnar af svikt, från afstämman.
85%. Förnuftet skrikt och från en kig
gras färd i pyren, fruktas eld och lågor
mot hvar och en, som vägar antäffa
det "Gudomliga Förnuftets" daggiga
bräst. Hur vägar vi förstås på detta
rel. att titta in i Guds hemliga råd och
more, och fälla sådana bitna ord.
men om de afstämman färdig. Andar?
Det som Verlden arkar för stort, mint
och herrligt, det ständigt är med giftiga
smädelser. Ja! Jag vägar tränga in
den heliga intressen under färderna,
ja länge, som Verlden är blind, och
troar sig vara seende. Verlden bör stå
på sig ägnas färd af det Människa
blod, som det civiliserade Förnuftet
druckit av frihetens potat. När man
blandar i sig, mörkret använde
Människa blod; då för Verlden för
den frihetens ädla färd. Det präkta
gäst, och alla nedliga präktiga, och
den denna färd med orkustafan,

och rapa: Mål för friheten! och det odlade
Förnuftet gillas denna frihet, att, sedan
det afstämman färdig. Förnuftet, de
er om den gamla friheten.
R. R. Det moraliska elementet. Förnuftet
det under nämn af begrepp.

85%. Enligt Filosofens förståelse, från
den Gudomliga färd i Förnuft
tet eller de höga färderna, om det
goda, rätta m. m. vara Människan
med färd, och dessa färd förstås
nu vara den visketo brunn, från
från förnuftet hämtas, de höga
te materialier till en färd, som
rel. men om källan är gressad,
ja Mäste afstämman det bättre, som
hämtas därifrån, vara orätt.
Det moraliska elementet har från
det förnuftet till färdet
och därifrån till färdet förnuft
et; Men om samvetet är färdig
de eller dåfräst, ja från inte för-
nuftet från denna källa färderna
färd om rätt och orätt. Om nu
Förnuftet hämtas till färderna
ne från förnuftet, ja från Mäste
från ett färdet begrepp om rätt
och orätt, och gäst och and.

Anm. af en dåfärd rättfärdig, mäste en färdig de
upkomma, och ett färdet begrepp af den färdig
färd. När en människa bli rättfärdig för hvar
helt andra färd och andra begrepp om
rätt och orätt. På färd, står det ett exempel
när färdig färd. Rättfärdig.

354. Emu förnuftet ardes vara på något
 en inre af Ideer, att det, vilket kan ut-
 tönas af förnuftet, på är det utvär-
 delant af lifen. Men Ideerna i föregående
 afseende, att alla Ideer, som filosofen
 reflekterar, och bringas till begrepp i sitt
 lifen, och omödelbarligen faller i hans
 förnuft. Många Ideer har han fått
 genom ettne upskåningar; han reflekterar
 om andra 78. I hans rätta känsla, som
 den sommar blifvit objektivt
 i lifvande handling, ar. De denna vil
 har filosofen fått Ideer om materiens
 taty ämhet, om kärlekens m.m. Men
 utaf den filosofen uti sina Ideer om
 ett nägne väsende, inblandas något
 af sina egna Ideer, så inblan där han
 af sin något af sina egna Ideer
 uti föreställningarna om dygd och leff.

355. Ut i föreställningarna om ett nägne
 väsende inblandade förmåden uti
 sina egna fragheter. Jupiter, när öfver-
 gen i äktenskapet, och hans maka var
 frastjukt. Den frän te Gubinerar
 Venus har förmådt, med den fulaste
 ibland Gudarna. Den Gnekiske 80. 78.
 lagin Mater allehanda onöfveliga
 fragheter vidloda den Gufar, som
 af sin hämdgenihet, brattelig, kärlek
 frän juktas med flera gladianer.

356. Sedan de tidens Vise hafva
 visorligen abstraherat de onöfveliga
 fragheter från föreställnin-
 gen om det Gudomliga väsen-
 det, men de hafva derjemte

tilldelat Gudarna sådana egenskaper
 som hos filosofen äro mest utbildade
 (men ingen som filosofen Gud blifvit
 en förståelighet för filosofen, som
 fäster sig af sin all omödelse till att
 lifen; filosofen Gud, har också blif-
 vit en stor Egenskaper, som han Allt
 nägi sig i lifen. Han kan inte
 erfara något moraliskt lidande.
 (i lifen om Allomfattig). Hans absolut
 frihet, är inte Allt bunden af Någon
 moraliskt nödvändigt et.

357. Dessutom har filosofen i dyckels
 gifvit hänfäende tillnat Gudarna
 endast tänne själs förmåden
 ter, nemligen vilja och förstånd,
 hvilka äro hos filosofen mest
 utbildade. Och som filosofen
 vilja inte är ett resultat af
 passionerna, (subjectiv vilja) utan
 snarare ett resultat af förstånd.
 Dets omödelse på hafva
 alla hjertats egenskaper hos
 människans först, och lifen
 hos Gudarna, blifvit i lifen
 rikade under viljan, och af sin
 beroende af viljan, på att hade
 förnuft och hjerta blifvit nöfva
 de ifrån Gud. Gud är således en
 tränsolös varelse, och en förstånd-
 ligt stor filosof, försedd med alla
 de egenskaper som han
 har.

Filofafafen kras: p^{re}ätt. Annmärken. En Filofaf
Schlegel kan juhtu berisa, att Gud arpe Esigle
pe ike påhva något stanneth. Det v^{ar}are
ja an Gole. ¹ / p^{re}ätt, att p^{re}eniffkan

Filosofien har: smätt. Anmärken. En Filosof
Schlegel har sagt: Verita, att Gud och Englar
är icke på samma nivå som vi. Det vdrar
en i de.
1848. Det är väl känt, att människorna
icke kan förstålla sig Gud, under
annan form, än såsom ett
Ideal af fullkomlig renhet,
men Filosofi betraktas sig
sjelf, som ett Ideal af fullkom-
lig renhet, och således gör
han en fröjelse i sin egen
jonn natur till Gudsmess. Alla
de egenskaper, som finnas hos
Filosofen: smätt, måste filosofen
hos Gud i stort. Under Filosofi
är, till följd af den enlidiga bildning-
en, känslas: på mått af Gud
vara känslas. Enbart Filosofi
kärlek, och barnhärtighet, är (genom
ett fullt förnufts sätt) benäende
af hans vilja: på mått af Gud
Guds kärlek och barnhärtighet, va-
ra benäende af hans vilja.
1848. Nu har Filosofi Gud, intet
Förnuft, intet Samvete, intet Sa-
denskenta, utan endast vilja, och
Förstånd. Människan har nu
i samma förhållande till Gud
som, som till honom. Under vä-
dersta tillståndet kommer till

på sin Myrrare, på färns rika kung faderlig
ga hjerta deras. Synen är iika magt
Majestät brött omot Gud Personli
gen, utom endast omot Lagen. Gud
straffar iika syndare i ark för sig, men
en annan syndare är ett brött omot
Lagen, på värfte Gud såfamn lagligt
tåle gora sin lag gälland, allhel
sam en Damare, som är främman
för dess brattfä, dömer dess brattfä
ge till lifstills hängelse för Lagen
Hull, men iika för sin egen skull
860. Löfverens frammanne med dessa
filosofiska begrepp kan Gud, kan
Människan pligtes omot Gud,
sig själv, ark nästare, men dessa pligter
utöfning medföra ingen förtjänst, om
de hafva sitt motiv utom viljan
de måste utgå ifrån den fria viljan,
som bestämmer sig till handling
ark således om förnuftet säger: Ditt
alltså Gud ark lyda honom, Gud, på är
iika Människan förbunden den
till af denna häne magt, på framt
iika kan själv förbindes sig dertill
genom den fria självbestämman
gen. "När Människan fullgör sin
egen väsendtliga vilja, på full
gör han Guds vilja". Martensen
Anmärkning. Denna märksen skän
er vett en stor back i Psykiatrin. Den
sina egenrättfärdigheten har först kommit

ända den här i självbetraktning, att till och
med förnuftet blifvit tillbakafått för viljan
som har makt i sig tyckes viljans den högsta
magten i Personligheten. Andra tänker
hafva atomistiska latit förnuftet inneha
val den högsta rangen uti den metafysiska
personlighetens Själsighet, eller Triumvirat
hög, vilja intelligens, men som man
ser är det endast viljan, som är själv
ständig. Den som om gör förnuftet själv
ständighet vider i viljan i Kantians vilja
är både Ide, begär, lag och frihet.

861. Andra tänker på hvar dakt alltid som
nit en bestämd vilja, emellan förnuftet
och viljan, emellan Ide och begär och
emellan dessa ligger friheten såsom den
högre makt, hvilken båda måste lyda: de
ringefärligen hafva vi fattat Filosofens
Mening. Kantonsen säger väl, att viljan
bestämmer sig enligt "sine ide", men han
förklarar ingenslades, om denna viljans
Ide är frambragt af viljan, och således
viljan underordnad, eller om den är
oberoende af viljan. Men så vitt vi
kunna fatta hans Mening, tyckes han
antaga, att viljan själv präglar Iden
om det goda, nämligen, färdig, allmängiltig
gär. Gudamåls. o. / k.

862. I förnuftsfrämmande med denna
sakt skulle den fria viljan vara den
högsta magten i Menneiskans person
och frihet. Viljan skulle gäda afuget, för
nuftet, afuget samvetet, afuget höjelsförm
och begären. I förnuftet skulle viljan
uppväcka de goda Ideerna, i som
vetet skulle viljan ställa rager och
i begärelse förnagat, skulle viljan

uppväcka de goda höjelsförm, allt detta
innebär viljans positiva frihet; ty om
viljan inte hade makt afuget förnuft
et, afuget samvetet, och afuget begären, vi
vone hon inte positivt fri, utan endast
negative, ja vilja som jämte sig skulle
erkänna vofa självständiga magter
hvilka hon inte kan bekämpa, utan
endast bestämra sig själv, enligt en gifven
Ide. I förnuftet, enligt en gifven lag
i samvetet, enligt ett gifvet begär.
I begärelse förnagat. o. / k. I det fall
skulle viljans positiva frihet, blifva
endast negativ frihet, eller valfrihet
det vill säga förnagat att bestämma
sig eller inte bestämma sig för det goda
eller andra af de gifna förordalen.

863. Kantonsens Mening är väl deratt
Menneiskans, genom självfriheten,
som han ännu har i behåll, bör reali
sera sin positiva frihet, men detta är
i sig självet och metafysiskt hos den
de, sålutt omöjligt. I förnuftet och sam
vetet hafva sina egna, af viljans oberoende
de organer, och äro således, oberoende
af den objectiva viljan. Utgåfsa kinstet
eller passionerna, som uppväcka begär
i viljan, deras organer stå inte under
viljans Kommando. Detta passionerna
oberoende af den objectiva, förnuftsiga
viljan, har förnuftet makt i sig, att
med sig, att betrakta den subjectiva
viljan såsom en främmande makt,
vilja, som inte skulle vara Menne
iskans egen. Men detta påstående bör
bevisas: ty fattas vi ingalunda
något axioma, eller något allmängiltig
Sanning.

864. De förnufts Ideer, som Upkomma ge
nom afkännings, hvilka man inte
kan bortrefsera, äro utan tvifvel
oberoende af viljan, men sådana
Ideer, som Upkomma genom falska för-
nufts slut, äro ingalunda oberoende af
viljan, emedan Förståndet är beroende
af viljan i sina Operationer. Allmänna
Förnufts Ideer, äro Idén om ett bättre
väsende Idén om gott och ont, Idén
om rätt och orätt, o. s. v. Däse äro inte, desu
fixa Ideer, eller sådana, som ingen förän-
tring kunna underigärty genom falska
förnufts slut, kunna dessa Ideer bortre-
fseras, såsom man finner af Historien
om skiltenkeniet. Sådana Kan Idén
om en Personlig Gud, förnufts last till
Idén om en oersonlig Gud, genom vissa
tyfserier: tankar, Idén om brätt
småt Gud Personlig, Kan förnufts
till en Ide om hög fröstradelle blatt. Idén
om dygd och last Kan förändras dagligen
för att det, som i den enda thetary anse för
lastigt, anse i en annan för lastigt, o. s. v.
Men självas Idén, att det ges ett bättre
väsende, att det ges en skilnad mellan
gott och ont, Kan inte utnata. I ja
mätto är Förnuftet oberoende af viljan.
865. Utan Idén, som visar skilnaden
emellan gott och ont, hafva Filo-
soferna afven tilligt Förnuftet på
flyghigheten, för bindelsen eller degen-
som befaller att säga "du bör", men det
ta bärande, är någonting, positivt,

befallande, som Upträder i meniffkaps med-
vetande, såsom Någonting hvilket
som inte beror af viljan, att genom
Förståndet bortrefsera eller tillintet göra
dessa: du bör, ble är positivt, du är positivt
att handla för att inte sammanluta
är utan tvifvel Guds rätt i Samvettet, som
ingalunda ratar i Förnuftet, emedan Guds
rätt i det vänta som i det verkas för nå
viljan, att ett begär till det goda uttrycker
"Jag hafver lust till Guds Lag, efter den vil-
heten i meniffkan". Paulus. Ett sådant begär
Kan Samvettet, som är en kämpen en passion
Uppväcka i viljan, men ingalunda Kan För-
nuftet Uppväcka Något begär i viljan. Vi
hafva nemligen förut visat, att en afkänning
utan innesse, inte Uppväcker Något begär, och
ja har ingen Filasof mistat att Förnuftet Uppväcker
begär i viljan, utan endast i det som Filasofen me-
nar att viljan utan begär. Bestämmer sig enligt
sitt Ide. Jag säger "utan begär", ty viljan vore
inte fri, om Kan låter Bestämme sig af ett begär,
det må nu vara ändt eller gott. —
866. Om Förnuftet kunde Uppväcka begär
i viljan, ja kunde man kalla det Förnufts
begär, lika som Förstånds begär. "Hvillde vara
en sådant begär, som Förståndet Uppväcker,
men vi hafva förut visat, att Förståndet
begär" äro ingenting annat, än besett, som
man genom Förståndet, förmedling fattar.
den obestämde viljan "voluntatis antecede-
ntis" skiljer genom Förståndet för-
medling en bestämt vilja, "voluntatis
Consequens". Och Om Förnuftet kunde
Uppväcka begär i viljan, ja skulle dessa
Förnufts begär, Upkomma på samma
sätt, som Förstånds begär. Men
då ingen tankar har tallet om Förnufts
begär, ja kunna vi denaf göra

870. Sedan Själ förmågenheternas inbördes för-
 hållande blifvit sålunda bestämt, kunna vi
 med tillhjelp af Psychologien ike grundläggas
 för moralisternas Etik eller Naturrett, hvar
 på den moraliska lagfullningen är byggd.
 Moralisterna antaga, att människans har
 pligter emot Gud sig själv, sina likes och
 djurand. Men dessa pligter, hafva utkastat
 äro ike motiverade af en moralisk pas-
 sion, som uppenbarar sig i det organiska
 lifets frukt, utan utgå från en förbin-
 delsen till dessa pligters lyfthandla, böra
 såkas uti en "förfälskade väckelse" (Petrelle)
 hvilkan uppenbarar sig i människans
 medvetande såsom ett "böra", och allt
 hvad förnuftet säger "du bör göra", kan
 också viljan fullborda. Detta pligter emot
 Gud, kan också människans fullgöra, och
 hon blott lyder förnuftet, förbuderna.
 871. Att denna lära: moralen är falsk
 hafva vi redan visat. Förnuftet innehåller
 icke endast idén om det, som bli göras,
 men innehåller ike något förbudande
 kraft för viljan, däremot är det Guds
 rätt: samsittet, som säger "du bör" med
 appropriet på lydnad: viljan, kan också den
 na befäring, som är oönskligt och posi-
 tivt, realiserad i moraliskt frukt, på framt
 Rättshandling eller Samvetet, som vill
 Passion, genast lagas i människans
 i Mordets taplor af Rätt: genast den
 moraliska passionen upväckes ett
 heligt begär i viljan, som för utan
 inga lagfullbordan är möjlig.

872. Likasom de nedriga passionerna upväcka
 onda begär i viljan, så kunna också de mo-
 raliska passionerna upväcka heliga begär
 i viljan; Men likasom ett ont begär är nå-
 gonting mera, andt allt dygdigt är det till det
 da vilja viljan: så är också ett heligt begär
 någonting mera än viljan självbestämmede
 till det goda, ifall denna självbestämmede
 förmåga finnes. Den för vilja självbestäm-
 melsen utan heliga begär, är endast lag
 iakttagelse ike lagfullbordan. Men heli-
 ga begär, kan viljan ike upväcka: sig
 själv, derföre måste den högre makten
 den moraliska passionen upväckas be-
 gäret, och under denna omvändelse påkän-
 ner sig viljan "pure passion". Kort sagt:
 förnuftet kan ike bāja viljan till det goda
 Men Samvetet kan bāja viljan, när det
 är rätt eller dygdigt till Passion.
 873. Ut i den verkliga Naturrett kan Men-
 niskan pligter, emot sina likes, men dessa
 pligter äro så begränsade, att en rätt-
 lighet ställes emot hvarje pligt, hvarje
 som moralen bli lika med noll. Fö-
 ljes rätt, visar visserligen, att både plig-
 ter och rättighets hafva sin grund i
 förnuftet; Men vi skulle åmjukt fråga:
 hvarifrån kan en vara rätt
 den rättigheten, att kallas för "Yngsta"
 vi skulle rättan tro, att denna rätt-
 lighet har sin grund i ambitionen.
 Människan fördrar upväckelse för
 sin kärlek till ära, hvilken rätt och
 hållet beror af andra människors
 omöjlig. Slut och en, som blifvit

Änslas: Deri Allmänna opinionen,
kan inte på annat sätt få igen för sig
än genom den Allmänna opinionens om-
kastning, eller ändring till ett gult om-
döme som den ifråga satta personens mora-
liska karaktär. Men då denna dömes
den ena Meningskan "att mista äran" och
givas en annan "berättelse för hankin-
ten ära" ja vill det sägas att de som
tillräckas sig en rättighet att döma
och att förändra sin egen omvärld
Allmänna opinionen. På detta sätt kan
en affekt, genom samma signifikanta, mista
äran, och en frestelse af första rangen
kan få berättelse för sin känsliga
ära, inför lagens, och alla Allmänna
opinionen, att detta med rätta dömes
omvärld. I detta fall innebär lagens
dömande en fysisk omvärld.

[illegible]

inläs: den Allmänna opinionen,
kan inte på annat sätt få igen sin ära
än genom den Allmänna opinionens an-
kännelse, eller ändamålsfullt till ett gott an-
dande som den ifrågasatta personens mora-
liska karaktär. Men då lagen däremot
den ena medlemmen "att mista äran" och
gifva en annan "opretterlig härlighet"
för ära, så vill det sigas att lagen
tillvalles sig en rättighet att dömrätt
ver och förändras för att annat eller
Allmänna opinionen. På detta sätt kan
en afstyrlig, genom samma anseende, mista
äran, och en frestas af första rangen
kan på opretterlig vis sin karaktär
äro, inför lagen, som är Allmänna
opinionen, att detta med rätta dömes
omvända. I detta fall innebär lagen
däremot en fysisk omöjlighet.

874. Ett burs på konstitutionen eller den borge-
liga äran omöjlichkeit finner äro dessett-
att kyrkan på ett sätt som förändrar dess
egenhet och kyrkans lagar, inför en
den som den första omvända, men i den
första kristna församlingen, inför
det som är det goda, att bli för
taget. I församlingens gemenskap, den
brattförlige tillgredde sig, genom denna nåde
församlingens privilegier, genom rätts-
akt Gud om äro privilegier, genom rätts-
akt, att förklara fördes i sara och Guds
vägnas. Den brattförlige fördes genom

den handling som äro igen. För medlem-
den borge-
kyrkans lagar, att fördes i sara
men den brattförlige "att mista äran" för
men genom handlingen af kyrkans lagar, att
få igen äran. För den brattförlige, att
ges i församlingens gemenskap på
men förutgått, att församlingen
har ändrat sitt anseende om denna
personens moraliska karaktär. Den för-
deligen lagen äro efter förtydning, men kyrkan
äro dömes efter rätts-
akt. Hvarje medlem är i själva men det
äro en på Guds, att det fördes inget
äro att på lagen. Men den brattförlige
församlingen, har äran blifvit en rätts-
akt, som kan gifvas och tagas. Hvar för
den medlem, som fått denna rättighet, men
re äro. Enligt förklaringen att Guds kärlek
äro det rätta rättsakt till denna lagstift-
ning. Det finns att fördes inget anseende i
tillämpningen af denna lag. Första fall
att fördes inget brattförlige, däro, att
ta äran, att på lagen fördes har den
omvända fördes kyrkans lagar, inför
men, kan inför den omvända, inför
för igen sin församlade ära. I andra fall
för inget fördes en kyrkans lagar
hara, inför församlingen, har fördes
att äro inget. Alla borge-
ligar äro. Detta är inget anseende i
lagstiftningen.

875. Men äro inget rättsakt, att på sin
fördes äro fördes, att infördes en
fysisk omöjlichkeit, att har sin grund i
fördes äro: så har fördes inget
men, inför rättsakt, sin grund i
vissa fördes, har fördes inget

Den välförstådda Tien." 376. Skäraf är klart, att människans Nedriga passioner blifvit uppstapla till nåttinghet och till förmåttigt distilleras framna. Det främsta till förmåttigt innehåller väl Ideer, om det ligg. Förmåttigt innehåller väl Ideer, och när tillräckligt, men dessa Ideer äro ike rena och när tillräckligt med sitt öppnade Färdstund utantveta, och naturna till, hventill Färdstund Ideerna Comma materialis, ja' blifvas somna Naturna till ja' till vida afsestundig, som dess innehåller både moraliska och amoraliska Elementer. Den är ett uttryck af moraliska och amoraliska passioner. Naturna till innehåller ike Egoismen, Ambitionen och Egonytten, under tryckande utars andast dessa nedriga passioner i förmåttigt till en viss grad, hventill mot naturens anders förmåttigt och yttigt.

Ann. Denna fördelning af lika rätt, helly
dag, och inne hållas i de bekanta orden
alla, hvad: viljen att ~~människornas~~
"Kala gona eder, det gones också dem" men
det förefaller, att ~~människornas~~ inte är
när med denna fördelning. Huru vill
kafva boken full, och det lida bryr kan
jag inte om andra, kunniga mænn.
Man kunnas inte kalla kallas dagstift-
ning, fanns varit alldeles ~~en~~ ~~en~~ ~~en~~
nt. fördelningen af boken och en rättig
heter och ~~styggheter~~. Det har i alla

lides samnity bände och förutträdde rättig heter,
vilket det naturliga förhållande ike kan
gilla. Och denna anmärkning, som samnity i alla
tider. De verlden för förutträdde, för förutträdde
för samnity, men de det samnity, som
vilket förutträdde samnity.

§78. Förnity Ideorna, som ligga till grund för
Naturrättens, äro "dunkla", men som
förhållande, apertationes, måtte dessa Ideor
bringas till klarhet, och antaga då ett bestäm
par. Det är egentligen förhållande, som
 skall reflectera de mystiska händelserna, och
de dunkla Ideorna, det är förhållande, som
drager ut det reiga rätta, gada, samnity, och
publikantliga inman tid och, men, hvar
genom det väl bli möjligt, att utdela
Naturrättens efter Matte, förutträdde, och
antagatal, och grundtal. Förutträdde, förutträdde,
på ena ändan af grundarna, och gliket
på den andra. Om detta i förutträdde, af
seende är nödvändigt, på bli det ut
väl en annan präga, och förutträdde,
som är en tydlig präga. Förutträdde, som
betalar med en tydlig präga. Men
då hjälpa den Naturrätt, förutträdde,
loföfenna, utdela, är grundtal, som
är en tydlig, på som samnity, och
vanta, att den politiska händelsen
gen, skall göra nägot afseende
på. Förutträdde, som förutträdde, ty att
siga. Förutträdde, som förutträdde, ty att
på förutträdde, och förutträdde,
och på förutträdde, förutträdde.

Anm. under begreppet af år 1854 hafva några
framtittare i Stockholm bärjat på den
egna förutträdde, förutträdde, på förutträdde, och
förutträdde, som de förutträdde, förutträdde,
förutträdde, som de förutträdde, förutträdde,
tade, att en förutträdde, förutträdde, förutträdde,
de lida till affäre förutträdde, förutträdde,
Evangeliska, förutträdde, och förutträdde,
förutträdde, men är förutträdde, förutträdde,
många förutträdde, förutträdde, förutträdde,
genom förutträdde, förutträdde, förutträdde,
göra förutträdde.

§79. Det är förutträdde, att
Förutträdde, Ideorna, ike äro samnity,
medförutträdde, utan förutträdde, an
tingen genom affäre, eller under
rättigheten, som dygga, förutträdde,
förutträdde, förutträdde, och förutträdde,
adla förutträdde, vilka förutträdde,
teller, och affäre, som förutträdde,
varken, att förutträdde, som förutträdde,
moralisterna som göra sig en förutträdde,
ning om dygd, och förutträdde, och förutträdde,
hafva gada och förutträdde, och förutträdde,
gada, rätta, adla, samnity, förutträdde,
publikantliga, och förutträdde, förutträdde,
förutträdde, och förutträdde, förutträdde,
förutträdde, och förutträdde, förutträdde,
rättigheten, förutträdde, förutträdde,
och förutträdde, förutträdde, förutträdde,
and, förutträdde, förutträdde, förutträdde,
det, under förutträdde, förutträdde, förutträdde.

viljan, ingen and bäljse, eller ädel känsla
för sinne i hjertat. En sådan Egenrådighet
moraliskt, har ingen snittig gada och
öfriga Idées, men vill man uttöna ett
system i moralen, i öfriga, i samhälle
med dessa Idées, så vis, det ett moral
system för Englan, men inte för men
Mær. vill man att på dessa gada, och
öfriga Idées, uttöna ett moral system
på sande för människor: så måtte man
taga för tillflykt till filosofier, man måtte
på lagit, och Psykologien områden
upställa åkänsliga hypoteser, hvilka
vid en närmare undersökning måtte
förkatter af lagit och Psykologien.

280. ett sådant moral system har Ma-
tensen upställt; det sålöras den lagit
öfriga, har sinna inga bevis för
hans satses: man måtte rimligt bevis
"att människans egenvilja, inte är man-
niskans egen vilja," "ikafä för den
den satsen bevis," att ingenting är
godt utan den gada viljan," öfriga
Den satsen bör bevisas, att människans
har en fri vilja, både active och
negative, samt att människans
viljor vilja alltid vill det
goda och förnufts. Allt de to
för den bevis, innan det kan
gälla för en allmän giltig

281. Alla kristliga Moral system, kunde
gå ut på att vilja 1^{mo} människans
förbereda, Natur, och 2^{do} för-
ringens påvändighet: dessa tre po-
ne grundar måtte i den kristliga
moralen vara på grund af naturens
Filosofiens beskrifna natur, och
inte på att vilja (öfriga) att realisera
sedlighetens Ide, och omöjligheten, att
uppnå dygdens höga Ideal, utan fram-
ne vill dag härnär bevisas, att sedligh-
tens Ide kan realiseras genom
friheten i viljan. (Mærten). men
en sådan låna, vilja, inte alltså omat
var antagna Stats Religion, utan af den omat
hela uppenbarheten, månet en allmän sats
dighet antages, (alla äro syndare, Gud har be-
ställt all under synd), "hans sinna
en annan der ingen ren är?" Öfriga de
Bibel ställen, som kunde gifva anledning
till motsatta föreställningar om Men-
niskans hörniga, att realisera sedlighetens
Ide, beskrifva inte den allmänna
syndlighetens Ide. till ex. "vare heliga
ty Guds helig: vare fullkomliga, såsom
eller Himniska Tares fullkomliga, 2^{do}
Här kan icke vara fråga om att såsom
heligt, som man har syndficket, inte
heller kan det vara fröjans, till
någon människa, som fullkomlig
fullkomlig i: (Kärlighetens Ide för
Gud, utan (här) menas med helighet
och fullkomlighet det farliga
förr, Theologiska kalla för förr
förr, menas att man är actus grata